

Jørgen Thomsen, tingmaður:

Sjónvarpið eigur at fáa sámuligar umstøður at virka undir

— men tað má eisini ansast eftir at sjónvarpið og útvarpið ikki gerast ov dýr fyri vanliga fólkið, skrivur Jørgen Thomsen, tingmaður og figgjarnevndarformaður í greinini niðanfyri.

Hann vísir á, at javnaðarflokkurin fer at taka spurningin um útvarp og sjónvarp til viðgerðar av nýggjum.

Tá ið farið verður undir eitthvørt nýtt tiltak, kann mangan vera ilt at vita, hvussu ið farast skal fram.

Tað kann tí í mongum færi tykjast sum fyrstu iløgurnar eru ov illa farnar. Eitt rættuliga fesk dæmi er Sjónvarp Føroya. Brúktar eru millióna upphæddir til høli, sum longu eru ónýtilig.

Nakað av tjaki hevur verið um hesi viðurskipti. Landsstýrismaðurin, ið umsitur hetta málsekið, hevur eisini verið á skerminum um sama evnið.

Sjónvarp Føroya hevur sýnt fram eitt skitsupprokt, sum teir hava latið gjørt, soleiðis sum teir kundu hugsað sær eina sjónvarpshús.

Í hesum sambandi eigur at visast á, at hesin spurningur ikki er avgreiddur politiskt. Annar spurningur er eisini: skulu útvarpið og Sjónvarpið leggjast saman?

Politikararnir hava ásaðnað, at tørvur er á, at nakað verður gjørt, tí peningur er settur á figgjarlógina til sjónvarpshús í grunn, men harvið er ikki sagt, at stovnararnir ikki skulu leggjast saman.

Ikki er so heilt lætt at fáa greiðu á, hvussu fólk hava hugsað sær henda stovn, tá ið hann varð stovnstur, til dæmis kann nevast, at tá ið Torbjørn Poulsen landsstýrismaður legði uppskot fyrri tingið um at stovnsæta alment sjónvarp í Føroyum, segði hann millum annað i

viðmerkingunum um rakstur og kostnað, sum eg endurtaki orðarætt:

„Við einum árligum sjónvarpsgjaldi uppá 250 kr. (Sum limagjaldið í sjónvarpsfelaginum í Tórshavn) verður inntøkan mett til 1,75 milliónir krónur árliga og raksturinn harvið bera seg sjálfan.“

Fá mundu tey kortini vera, ið hildu hetta hava nakað við veruleikan at gera. — Sjónvarpsgjaldið hevur neyvnan nakrantíð verið so lágt.

Sjónvarpsgjaldið er nú millum 900-1.000 kr. um árið, tað má haldast at vera nóg so nógv, serstakliga fyri pensionistar ella fólk við liknandi inntøkum.

Tí mælti figgjarnevndin landsstýrinum til, at hesi eftir umsókn kundu fáa lægri gjald. Vónandi hevur landsstýrið tikið hetta til eftirtektar.

Tá ið alment sjónvarp varð sett á stovn, høvdu bæði javnaðar- og tjóðveldisflokkurin ta stöðu, at vit bert skuldu hava ein stovn, sum skuldi reka bæði sjónvarp og útvarp. hesa stöðu hevur javnaðarflokkurin havt til henda dag.

Eisini sjálfstýrisflokkurin hevur sagt seg at hava somu stöðu sum aðurnevndu flokkar.

Støða javnaðarflokksins varð tikin útfrá einum áliti sum kom fram í 1972. — 28. august 1970 samtykkir lögtingið eitt lógaruppskot frá landsstýrinum um at seta fimm-

mannanevnd at fyrireika sjónvarp í Føroyum.

Tvey ár seinri 30. novembur 1972 kemur drúgvtt áliti frá hesi nevnd.

Týðuliga kemur fram í hesum áliti, at eitt neyvt samstarv millum sjónvarps- og útvarpsmanningar er besta loysnin, sum í veruleikanum er samanlegging.

Fyrst skuldu nekur fólk venjast til sjónvarpsarbeiðið, men sum fráleidd skuldu báðar manningar vera um sjónvarpið og útvarpið.

Fyri at lýsa hvussu ið fólk hugsaðu tá, vil eg endurgeva eitt lítið brot úr tilmálinum frá fimm-mannanevndini. Har stendur:

„Tá ið henda manning hevur fingið góða venjing og hollan kunnleika til arbeiðið, eigur at verða farið undir at innlimma útvarpsmanningina í arbeiðið, so at báðar manningarnar kunnu reka ljóð og sjónvarp í felag. Í Svørki hava teir tær royndir, at tað besta fólkið til programmarbeiði er fólk við journalistiskari útbúgving, og nevndin mælir til, at manningin, ið verður sett, hevur hesa útbúgving.“

Stjórnarnir báðir hava nú í skrivi til teir löggevandi myndugleikarnar gjørt álvarsliga vart við, at tað er skeiðt at leggja hesar

báðar stovnar saman, men mæla til samstarv á ein hvønn hátt, soleiðis, at sama tilfar ikki verður sent hjá báðum samstundis.

Hesir báðir stjórnarnir hava uttan iva góðar fyrtreytir at meta um, hvør ið frægasta loysnin man vera.

Javnaðarflokkurin fer tí at taka spurningin um útvarp og sjónvarp til viðgerðar av nýggjum, her verður serstakliga hugsað um sjónvarpið, og tá kann tað væl hugsast, at javnaðarflokkurin hevur eina nýggja stöðu. Ásannast má, at tað fer nógur peningur imillum fingrarnar í leigu av hølum til almennar stovnar.

Peningur er settur á figgjarlógina til sjónvarp í grunn, 3 milliónir í fjør og 7 milliónir í ár ætlað til sjónvarpshøli. Annars er at siga, at hesir spurningarnir eiga at viðgerast í samgonguni og har finnst ein politisk semja.

Sjónvarpið eigur at fáa sámuligar umstøður at arbeiða undir, tað er eyðsæð, men tað má eisini ansast eftir, at sjónvarpið og útvarpið ikki gerast ov dýr fyri vanliga fólkið.

Jørgen Thomsen

